

[Henning Rasmussen]

te, at beslutningsforslaget har muligheder for at blive gennemført. Vi har heller ikke til hensigt at stemme for dette forslag, men vil undlade at stemme, således som vi gjorde, første gang et tilsvarende mangelfuldt og lidt nytteløst beslutningsforslag var til behandling i tinget.

Agerschou (SF):

Der er desværre ikke tvivl om, hvordan det vil gå med beslutningsforslaget: det vil blive stemt ned, bl.a. af præcist de partier, hvis ordførere i højstemte vendinger krævede hospitalets bevarelse i juni 1981. Enhver kan ved at slå op i folketingets forhandlinger fra 1980-81 overbevise sig om, hvordan hr. Hagen Hagensen fra det konservative folkeparti, hr. Arne Melchior fra CD, hr. Steffensen fra kristeligt folkeparti og endelig, men sandelig ikke mindst, hr. Svend Erik Hovmand fra venstre, den nuværende indenrigsministers eget parti, med oratoriske kraftudfoldelser forlangte, at den daværende indenrigsminister skulle sørge for, at hospitalet blev bevaret.

For dem, der ikke orker at slå op i forhandlingerne, har SF aftrykt et skønsomt uddrag af de fire ordføreres verballyrik i betænkningen. Vi har i øvrigt også tænkt på at udgive det som pjece. Det er deprimerende læsning, når man samtidig ved, hvilken knap de fire ordførere samt deres partier vil trykke på i dag.

Hvorfor har de fire partier foretaget denne holdningsmæssige kolbøtte? En forklaring kunne være, at de pågældende partier nu i mellemtiden har fået magten, og så ser verden for dem altså ganske anderledes ud.

Vi skal i den forbindelse huske på, at der har været lignende eksempler: forslaget om at afskaffe den laveste invalidepension og fjernelsen af indtægtsafhængigheden for hjælp til hjemmeboende handicappede børn, som alle de fire nuværende borgerlige partier glade og begejstrede stemte for i foråret 1982 for så i løbet af kort tid efter magtovertagelsen, efter at man havde sat sig godt til rette i de åbenbart velpolstrede ministerlænestole, at ændre beslutningerne. Dengang gik ændringerne dog igennem folketinget, den ene ganske vist på en lidt tvivlsom måde, nemlig via en anmærkning til finansloven.

Denne gang, hvor det drejer sig om Diakonissestiftelsen, har den pågældende fagminister, indenrigsministeren, ikke engang gidet ulejlige sig med at forelægge sagen for folketinget. Jeg håber ikke, at indenrigsministerens magtfuldkomne foragt for folketinget og dets beslutninger kommer til at danne skole hos regeringens øvrige ministre. Jeg må indrømme, at jeg i min almindelige naivitet havde troet, at en folketingsbeslutning kun kunne forandres ved, at folketinget ændrede den. Indenrigsministeren har belært mig om noget ganske andet, nemlig at en folketingsbeslutning kan ændres ved, at en minister sætter sin autograf på et stykke papir. Det er dog en sag, vi vil undersøge lidt nærmere, inden vi vil acceptere denne fremgangsmåde som almindelig.

Hvis indenrigsministeren havde haft den mindste sans for elementære parlamentariske spilleregler, burde ministeren naturligvis omgående være vendt tilbage til folketinget, da det stod klart, at der var problemer med bevarelsen af det pågældende hospital. Det gjorde ministeren ikke, og derved er indenrigsministeren – og jeg vil endnu en gang erindre om, at ministeren er fra partiet venstre, Diakonissestiftelsens varmeste fortalere i 1981 – blevet den egentlige og endelige slagter af det pågældende hospital.

I SF mener vi, at der faktisk havde været gode chancer for at bevare hospitalet, og det havde der været al mulig saglig grund til. De chancer blev ødelagt, fordi indenrigsministeren i samarbejde med »systemet« besluttede, at det pågældende hospital skulle nedlægges.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal blot sige, at det historiske forløb af denne sag måske allerbedst kan illustreres ved henvisning til det gamle ordsprog, der siger, at man kan trække hesten til truet, men ikke tvinge den til at drikke. For hvad var det, der skete i 1981? I 1981 skete der jo præcist det, at vi trak kommunerne til opgaven, bad dem mindeligt om at gå i kast med denne opgave, at søge at finde et grundlag for, at Diakonissestiftelsen kunne bestå.

Jeg synes også, vi har grund til at sige her i dag, at indenrigsministeren i høj grad har fulgt beslutningen op ved at forsøge at få kommunerne til at finde en ordening, hvorefter Diakonissestiftelsen kunne køre videre.